

Ansgarkirken søndag den 16. august 2020 kl. 10.  
10. s. e. trin. Matt 11, 16 - 24

750 - 10 - 309 - 448 - 674 - 3. v. 5 - 52 - 474 - 752

---

Hvor er det skønt, at det netop er os, der er sammen til gudstjeneste i dag. Og så har vi ovenikøbet barnedåb, altergang og konfirmation i dag. Det er skønt at være sammen her en sensommerdag.

Ugen har også været dejlig. Prøv et øjeblik at tænke på, hvad du har været allermost glad for i ugen, der er gået. Det er så forskelligt for os. Forskelle er en rigdom.

For mig har det igen været de tidlige morgenture med Trine i skoven. Jeg blev så glad, da jeg så, at nu er lyngen begyndt at blomstre. Den tegner rigtig godt i år.

Og så sad Ina, min kone og jeg og drak kaffe en formiddag ude i baghaven - og Trine lå ved siden af os. Vi så en smuk gul citronsommerfugl, der fløj lige forbi os. Jeg blev så glad - lige nu er der så mange smukke sommerfugle, mest hvide kålsommerfugle, men også admiraler, dagpåfugleøjer og nældens takvinger. Sommerfugle og engle har vinger til fælles. Nede i vores baghave ved Morup Mølle Å er der næsten hver dag børn, der leger, tumler sig omkring på pladsen eller gynger.

Når jeg kører med Trine tidlig hver morgen for at gå tur i skoven, kører vi forbi er mark med havre, der snart må være moden. For mig er havren den dejligste af de fire danske kornsorter. Jeppe Aakjærs "Jeg er havren" synger i mig, når jeg ser havremarken. Det er havren, der fortæller om sig selv – ja, ikke blot om sig selv: den giver stemme til hele skaberværket. Den stiller os i et valg. Ligesom Jesus i søndagens tekst stiller os i et valg. Enten er havren blot gumlekost for øg og fæ, bodens fold, udbytte. Eller også er den

”lærkesangen på et strå”, ”livets rytme, døbt i sommerdræ. Naturligvis er havren også udbytte - korn til havregrød, men den er også mere: Guds natur, en kilde til undren og taknemmelighed. Indbydelse til ” en leg uden ende”. Havren ringler barnet til dets seng, ringer freden ind i hjemmet. Og især: ”den ringler bønnen frem i fromme sind.” Den opfordre os, som Jesus gør i søndagens tekst: til at vælge troen, håbet og kærligheden. Til at sige ja til Gud.

Hvad er stort og hvad er småt? For mig er legende børn, en havremark og en smuk gul citronsommerfugl, et smil, et venligt ord, en sang eller salme udtryk for skaberværkets storhed og skønhed. Guds aftryk i vort liv. Lyset i mørket. Trøsten i sorgen, meningen i det tilsyneladende meningsløse, livshåbet midt i dødens verden

Skabelsen er for os også nu. For skabelse er, at liv bliver til. Skabelse er oplevelse, oplysning og op – livelse. At tage imod skabelsen er i åbenhed at lade sig rive med, at lade øjeblikke fyldes med evighed. At lade tak og lovprisning blive et ekko af det ord, som Gud taler en sommerdag i skoven, på legepladsen og en søndag i Ansgarkirken.

Vi oplever på en særlig stærk mådeskaberværket i de små børn. Også i den søde lille pige, der skal døbes i dag. Dåben er Guds store ja til et menneskebarn. Det er hans inddragelse af et menneske i kærlighedens rige. Dåben er Guds store ”ja” til hans elskede menneskebørn. Nu bliver det særligt sagt til en lille pige.

Der er så mange ”nej’er” i søndagens tekst. Men alt begynder med at Gud sagde ja til os, da vi blev født, skabt i hans billede, og da vi i dåben blev genfødt til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Der er også konfirmation i dag. Ved konfirmationen gentager Gud sit ja til et døbt menneskebarn. Han siger: ”Jeg elsker dig stadigvæk. Lige så højt, som jeg altid har elsket dig.” Vi er altid allerede elskede af Gud, men det er så skønt at få det bekræftet.

Der er en dejlig konfirmationssang, som jeg holder meget af. Kan I gætte, hvilken det er? Den står ikke i salmebogen og heller ikke i Højskolesangbogen, men jeg tror I kender den alligevel. Det er Kim Larsens ” Susan Himmelblå”, som han skrev til sin datters konfirmation og som han indlagde i filmen ” Midt om Natten” i 1983:

Kære Susan med de himmelblå  
 tillykke  
 måske jeg bliver en smule sentimental  
 nå men tillykke  
 englene de kyssede dig  
 den dag du kom hertil  
 det er jeg ganske sikker på  
 så ka du tro hva du vil

Åh Susan Himmelblå  
 ved du hva jeg tænker på  
 hvis jeg ku så loved jeg dig et langt og lykkeligt liv  
 men jeg kan ikke spå.

Nu kan Susan jo være hvem som helst. Både en dreng og en pige, en ung, en voksen eller gammel. Hun har blå øjne, selv om de kan være brune. Hun har blå øjne, fordi Guds himmel spejler sig hendes øjne

Næste strofe:

Hvis nogen siger det hele går ad helvede til  
 så tro dem ikke  
 det har altid været sådan og det bliver det nok ved  
 med tror du ikke?  
 Men lov mig at du aldrig bliver træt  
 af livet en skønne dag  
 for du er Susan Himmelblå  
 og det er dit fra nu af...

Det er som Jesu ord i søndags tekst: Sid ikke og være sure og være træt at det hele. Leg med. Vær fuldt ud til stede i dit liv. Vælg den kærlighed, som har valgt dig.

Det sidste vers slutter således:

Himmelen og stjernerne  
og fanden det store kvaj  
de står på hver sin side af dig  
lige nu sig ja eller nej.

Jamen, har Kim Larsen været med her i dag? Vi har jo lige gjort, hvad Kim Larsen opfordrede os til:

”Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen”. Vi siger nej til alt, hvad der øjelægger livet for vores medmennesker, for naturen – og dermed for os selv. Vi siger ja til Gud, himlens og jordens og vor skaber – vi siger ja til Jesus Kristus, og vi siger ja til Guds Hellige ånd.

Vi kan alle sammen glæde os over, at vi for Gud er som et lille ny døbt menneskebarn og som konfirmander. For en menighed er en samling vidt forskellige mennesker – med vores fortrin og vores fejl, med det vi kan og det vi ikke magter, med vores tro og vores tvivl, med vores glæde og vores sorg. Vi er fælles om at komme til Gud og om at svare på skabelsens tale. Vi kan elske, fordi Gud elsker os først. Vi sidder ikke på torvene og er sure. Vi vil lege med.

Guds søn, Jesus kom og skabte liv for os mennesker. Han rakte Guds tilgivende og genoprettende kærlighed til mennesker. Da Gud talte på skabelsens første morgenstund, var det ord, der satte alt i bevægelse og gjorde, at kornet modnes i sommervind og at vi kan elske hinanden og værne om skaberværket

Også i denne søndags evangelium er der fortalt om Jesus, som ham, der rækker os Guds kærlighed ved sit levende ord. Jesu ord kysser os. Det vil sige: De rører os, sætter os i bevægelse, mod ham og mod hinanden.

Matthæus fortæller så, at Johannes Døber kom før Jesus. Han forkyndte Guds lov og Guds dom: "Så bær da frugt, der er omvendelsen værdig." I skal ikke pukke på gamle rettigheder og tro, at Gud holder mere af jer end af alle andre. Øksen ligger allerede ved træets rod. Det var hård tale og derfor endte det med, at kong Herodes som afslutning på sin fødselsdagsfest – i stedet for at synge "Skuld gammelt venskab" huggede hovedet af Johannes og fik det bragt ind på et fad.

Johannes Døber afslørede, dømte og forkyndte omvendelse. Det kan han så stadigvæk få lov til. Hvordan svarer du på spørgsmålet og udfordringen om at forvalte dit liv ansvarligt? Gud forlanger ikke syndfrihed. Gud forlanger ikke, at du aldrig må tvivle eller tage fejl. Han forlanger ikke, at du skal løfte dig op ved hårene og frelse dig selv. Men du kan overveje at svare: Jo, jeg er et skyldigt menneske, jeg ved godt, at jeg svigter. Svaret kunne være *indrømmelsen*, som derefter går over i bønnen: "Forlad os vor skyld."

Så kom Jesus, han rækker os uden betingelser og forbehold Guds kærlighed. Han svarer med sit liv, sin død og sin opstandelse på livets tale. Hans svar på dit liv er hans død på korset, så I sammen kan opstå fra de døde.

Korset, som også i denne gudstjeneste bliver slået for et lille barns, en konfirmands og vores alle sammens ansigter er en gave til os.

Hvert eneste øjeblik udfordrer livet os: Sig ja og ikke nej.

Er vi mennesker i vores tid efterhånden vænnet af med at svare på Guds kald? Lytter vi kun sjældent til den stemme, der mildt og myndigt kalder os til bekendelse og lovsang? Har vi mistet forståelsen for, at der er noget, der er større end os, og som vi ikke selv er herre over? Siger vi for meget "mig" og for lidt "os"?

Vil vi være med? Som børn, der både kan le og græde. Eller er vi som de byer, der er upåvirkelige både over for dommen og

evangeliet, Gud spørger ikke efter dine meninger, ikke efter din rette kristne tro i modsætninger til andres forkerte, ikke efter et vellykket liv eller efter, hvordan du klarer dig i tilværelsen. Han spørger kun efter et: dig selv, dit liv.

Når han spørger dig, har det kun en begrundelse: Han elsker dig. Han spørger, som vi måske også tør spørge et menneske: Elsker du også mig?

Der er dom i søndagens evangelium. Dommens dag er også dette øjeblik, hvor evangeliet afslører os, udfordrer os – inden vi frikendes. Dommens dag er også den dag, hvor vi sammen med hele den øvrige menneskehed står for Guds domstol. Hvor vi skal aflægge regnskab for de misbrugte dage, men hvor vi også får ros for, at det sommetider lykkedes for os at gøre, som Gud vil det. Dommedag nu og dommens dag siden hen er sandhedens, klarhedens øjeblik. Derfor er den også en befrielse.

Men dommedag er altid det næstsidste. Det er hverken det første eller det sidste. Det første er, at vi er skabte af Gud og ved dåben er genfødt til et levende håb ved Jesus Kristi opstandelse fra de døde. Det sidste er, at Gud bliver alt i alle, at vi sammen med den øvrige menneskehed står tilgivende og forsonede med Gud og hinanden, tager hinanden i hænderne og deltager i en skøn gudstjeneste, som denne gudstjeneste - en augustdag - i Ansgarkirken og mange andre steder er en forsmag på.